

תת"ע 7636/09/19 - דן סידו נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 7636-09-19 מדינת ישראל נ' סידו
תיק חיצוני: 11250426605

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
מבקש	דן סידו
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקש ביום 30.12.2019.

כנגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה נהיגה ברכב שמשקלו הכולל עולה על המשקל המותר בניגוד לתקנה 85(א)(5) לפקודת התעבורה, תשכ"א-1961 ביום 25.8.2019.

ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזרו עליו פסילה של 30 ימים, 3 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים וקנס בסך 1,000 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טען כי במועד ביצוע העבירה בעת שנעצר, הודיע לו השוטר כי רכבו מושבת למשך 30 ימים ומסר לו אסופת מסמכים. לטענתו, סבר כי עונשו הסתכם בהשבת הרכב ולא העלה בדעתו כי בין המסמכים שנמסרו לו ישנה גם הזמנה לדיון.

לטענת המבקש בידיו טענות מהותיות אשר יש בהן לשפוך אור על עובדות כתב האישום. המבקש הוסיף וטען כי העונש שהושת עליו הינו מחמיר מאוד וחורג מהעונשים הנהוגים בעבירות דומות.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי ההזמנה לדיון ניתנה למבקש במעמד ביצוע העבירה שם צוין כי עליו להתייצב לדיון שנקבע בעניינו ביום 30.12.2020, אולם המבקש לא התייצב ומשכך נגזר דינו בהיעדרו.

לטענת המשיבה, המבקש לא הצביע על טעם מיוחד של עיוות דין הגם שבמסגרת הבקשה לא הוסבר מדוע זו הוגשה רק כעת ולאחר שיהיו רב בהגשתה ממועד מתן גזר הדין.

עמוד 1

דין והכרעה

סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דין בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 **חסינ נ' מדינת ישראל** מיום 7.4.2008:

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגינות ההליך הפלילי".

לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא ייגרם לו בכך עיוות דין.

כאשר נאשם הוזמן לדיון כדין ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** מיום 29.12.09 בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדיון ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם

המבקש טען כי סבר שעונשו הסתכם בהשבתת רכבו בלבד ולא הבין כי באסופת המסמכים שנמסרה לו על-ידי השוטר במועד ובמקום העבירה ישנה גם הזמנה לדיון.

אין בידי לקבל את טענתו של המבקש. המבקש קיבל לידי מסמך שכותרתו הבולטת הינה הזמנה לדיון וכתב אישום. ההזמנה לדיון נמסרה למבקש במועד ביצוע העבירה והיא כללה תאריך הדיון שעת הדיון וכתובת בית המשפט.

אני סבורה שאין זה סביר כי הנאשם סבר בתום לב שעונשו מסתכם בהשבתת הרכב. אולם גם אם סבר כך היה עליו, לכל הפחות, לעיין במסמכים שקיבל לידי הכתובים בצורה ברורה, משלא עשה כן אין לו אלא להלין על עצמו.

בהתאם להלכה, שכחה או בלבול, אף אם אירעו בתום לב, אינן יכולות לעמוד לבדן כסיבות המצדיקות אי התייצבות לדיון שנקבע בעניינו של נאשם, כאשר דין דומה יחול גם באשר לטעות משרדית של עורך הדין המייצג אותו או לגבי טעות הנובעת מחוסר תשומת לב של הנאשם עצמו (רע"פ 9142/01 **איטליא נ' מדינת ישראל** מיום 2.10.2003).

ע"פ 4448/09 קמר יעקב, עו"ד נ' מדינת ישראל מיום 27.7.2009, רע"פ 3518/15 אבטה מלקמו נ' מדינת ישראל מיום 8.6.2015, רע"פ 9109/17 מקסים סדובי נ' מדינת ישראל מיום 19.12.2017).

המבקש לא פירט בבקשתו סיבה מוצדקת נוספת להיעדרותו מהדין, וכן לא צורפו אסמכתאות לכך.

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדיון נמסרה למבקש כדין וכי לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו בדיון.

חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 סעדא נ' מדינת ישראל (24.4.2018)).

המבקש טען כי לזכותו טענות מהותיות שיש בהן לשפוך אור על עובדות כתב האישום.

ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דינו יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 עמיד גיש נגד מדינת ישראל מיום 27.5.2018).

הלכה היא כי אין די בעצם כפירה בביצוע העבירה כדי להקים טענה של עיוות דין. יתרה מכך, גם אם היה המשיב מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזהירות של ממש. קבלת טענה זו משמעותה כי כל מי שיש לו הגנה טובה יכול שלא להופיע לדיון שנקבע בעניינו ולאחר הרשעתו וגזירת דינו יוכל לגרום לביטולו של גזר הדין (ע"פ 2119/02 כהן עופר נ' מדינת ישראל מיום 14.4.2002, רע"פ 1773/04 אלעזרה אסמעיל נ' מדינת ישראל מיום 23.2.2004). כפירתו של המבקש במיוחד לו הינה כללית ואינה כוללת אסמכתאות לביסוסה ולהוכחתה.

בנוסף, נוכח חומרת העבירה ועברו התעבורתי המכביד של המבקש הכולל 53 הרשעות קודמות אני סבורה כי מדובר בענישה מידתית וסבירה.

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין למבקש.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדין הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ט שבט תש"פ, 24 פברואר 2020, בהעדר הצדדים.